

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΗΑ.Α κατά ΕΛΛΑΔΑΣ
(Προσφυγή υπ' αριθ.58387/11)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική υπό τις προβλεπόμενες στο άρθρο 44 παρ.2 της Σύμβασης προϋποθέσεις. Ενδέχεται να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Ηα.Α. κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα με την ακόλουθη σύνθεση:

Mirjana Lazarova Trajkovska, Πρόεδρος

Λίνος-Αλέξανδρος Σισιλιάνος,

Paul Mahoney,

Ales Pejchal,

Robert Spano,

Armen Harutyunyan,

Pauliine Koskelo, Δικαστές,

και Abel Campos, Αναπληρωτής Γραμματέας Τμήματος,

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 22 Μαρτίου 2016,

Εκδίδει την παρακάτω απόφαση, η οποία ελήφθη κατά την ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη με μια προσφυγή (υπ' αριθ. 58387/11) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από ιρακινό υπήκοο, τον Κο Ηα.Α. («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 3 Ιουλίου 2011 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης Προστασίας Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»). Η Πρόεδρος του Τμήματος είχε κάνει τότε δεκτό το αίτημα του προσφεύγοντα περί μη κοινοποίησης της ταυτότητάς του (άρθρο 47 παρ.4 του Κανονισμού).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπήθηκε από τις Κες I-M Τζεφεράκου και Α.Τσαποπούλου, Δικηγόρους Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τον απεσταλμένο του αντιπροσώπου της, Κα Κ.Γεωργιάδη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 29 Αυγούστου 2014, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

A. Η σχετική με την απέλαση και την κράτηση του προσφεύγοντα διαδικασία

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα

Service des Traductions du Ministère des Affaires Étrangères de la République Hellénique, Athènes

Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service, Athens

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1993 και κατοικεί στην Αθήνα. Στις 6 Αυγούστου 2010, έφτασε στην Ελλάδα και συλλήφθηκε από την Αστυνομία του Τυχερού λόγω παράνομης εισόδου στην ελληνική επικράτεια. Ισχυρίζεται ότι έχει διατυπώσει αίτημα χορήγησης διεθνούς προστασίας ως πρόσφυγα αλλά ότι αυτό δεν καταχωρήθηκε από τις αρμόδιες αρχές. Διατάχθηκε η κράτησή του ενόψει της απέλασής του. Την ίδια ημέρα, ο προσφεύγων μετήχθη και τέθηκε υπό κράτηση στο κέντρο κράτησης Τυχερού.

5. Στις 11 Αυγούστου 2010, έλαβε από την αρμόδια αρχή ένα ενημερωτικό φυλλάδιο στα αραβικά, το οποίο αναφέρει τους λόγους της κράτησής του και εξηγεί τα δικαιώματά του. Στις 14 Αυγούστου 2010, ο Διευθυντής της Αστυνομίας Αλεξανδρούπολης διέταξε την απέλαση του προσφεύγοντα και τη διατήρησή του υπό κράτηση για περίοδο που δεν μπορεί να υπερβαίνει τους έξι μήνες για το λόγο ότι ήταν ύποπτος φυγής (απόφαση αρ.9760/20-3234/1-β).

6. Σε αδιευκρίνιστη ημερομηνία, οι εθνικές αρχές υπέβαλαν, βάσει του υπ' αριθ.3030/2002 νόμου, στις τουρκικές αρχές αίτηση επιστροφής του προσφεύγοντα στην Τουρκία. Η συνέχεια της διαδικασίας αυτής δεν προκύπτει από τον φάκελο.

Στις 18 Αυγούστου 2010, ο προσφεύγων μετήχθη στο κέντρο κράτησης της Βέννας. Στις 23 Σεπτεμβρίου 2010, το Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες ενημέρωσε τις αρχές ότι ο προσφεύγων είχε εκφράσει την πρόθεσή του να καταθέσει αίτηση ασύλου. Στις 24 Σεπτεμβρίου 2010, εστάλη εκ νέου στο κέντρο κράτησης του Τυχερού.

7. Στις 4 Οκτωβρίου 2010, ο προσφεύγων, μέσω των δικηγόρων του Ελληνικού Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες, κατέθεσε αίτηση ασύλου. Στις 3 Νοεμβρίου 2010, ο Διευθυντής της Αστυνομίας Αλεξανδρούπολης απέρριψε την εν λόγω αίτηση (απόφαση αριθ.5401/5-30). Στις 9 Δεκεμβρίου 2010, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή δυνάμει του άρθρου 32 του Προεδρικού Διατάγματος αριθ.114/2010 κατά της απόφασης αριθ.5401/5-30.

8. Την ίδια ημέρα, ο προσφεύγων ζήτησε από το Υπουργείο Κοινωνικής Αλληλεγγύης μέσω των δικηγόρων του Ελληνικού Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες να τού βρει μία δομή φιλοξενίας δυνάμει του άρθρου 6 του Προεδρικού Διατάγματος αριθ.220/2007.

9. Στις 13 Δεκεμβρίου 2010, ο προσφεύγων, μέσω των προαναφερομένων δικηγόρων, κατέθεσε αντιρρήσεις κατά της κράτησής του ενώπιον του Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης. Επικαλούμενος τη νομολογία του Δικαστηρίου, ισχυριζόταν ότι η κράτησή του δεν ήταν νόμιμη και ότι δεν αποτελούσε κίνδυνο για τη δημόσια τάξη. Επεσήμανε επίσης ότι το κέντρο κράτησης του Τυχερού δεν ήταν κατάλληλος τόπος για την κράτησή του. Στις 15 Δεκεμβρίου 2010, οι αντιρρήσεις του απορρίφθηκαν. Ο Πρόεδρος του Διοικητικού Πρωτοδικείου θεώρησε ότι ο προσφεύγων ήταν ύποπτος φυγής σε περίπτωση απόλυσής του. Ως προς τα παράπονα σχετικά με τις συνθήκες κράτησης, θεώρησε ότι υποβλήθηκαν χωρίς αποδείξεις και, σε κάθε περίπτωση, αλυσιτελώς (απόφαση αριθ. P198/2010).

10. Στις 27 Δεκεμβρίου 2010, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση ανάκλησης της απόφασης αριθ. P198/2010. Επεσήμανε ιδίως ότι η κράτησή του δεν ήταν αναγκαία διότι μπορούσε να μείνει σε τόπο φιλοξενίας προσφύγων στην Αθήνα που διεύθυνε μη κυβερνητική οργάνωση και ότι οι συνθήκες κράτησής του χειρότερουαν. Στις 3 Ιανουαρίου 2011, ο Πρόεδρος του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης έκανε δεκτό το αίτημα αυτό και ο προσφεύγων αφέθηκε εκ νέου ελεύθερος. Θεώρησε ότι η συνέχιση της κράτησης του προσφεύγοντα δεν ήταν νόμιμη καθώς μπορούσε να φιλοξενηθεί από μη κυβερνητική οργάνωση (απόφαση αριθ. P7/2011).

B. Οι συνθήκες κράτησης

1. Η εκδοχή του προσφεύγοντα

11. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι οι συνθήκες κράτησης στο συνοριακό κέντρο του Τυχερού καθιστούν αδύνατη ακόμη και κράτηση βραχείας διάρκειας. Ισχυρίζεται ότι κατά τη διάρκεια της κράτησής του δεν βγήκε ποτέ από τα κτίρια, γεγονός που επέδρασε αρνητικά στην σωματική και ψυχική του υγεία. Δηλώνει ότι λόγω της κατάστασης αυτής έκανε απόπειρα αυτοκτονίας.

12. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ικανότητα φιλοξενίας του κέντρου ήταν για 45 άτομα αλλά ότι κατά τη διάρκεια της κράτησής του ο αριθμός κυμαινόταν μεταξύ 100 και 200. Ήταν υποχρεωμένος να κοιμάται στο έδαφος δίπλα από τα απόνερα λόγω της υπερχειλίσης της τουαλέτας. Στους χώρους κράτησης δεν υπήρχαν ούτε καρέκλες, ούτε τραπέζια, ούτε ντουλάπια. Ο χώρος ούτε

Καθαριζόταν, ούτε απολυμαινόταν. Στον προσφεύγοντα δεν δόθηκε κανένα είδος ατομικής υγιεινής ή καθαρισμού. Οι λίγες κουβέρτες ήταν βρώμικες. Η πρόσβαση σε ιατρική περίθαλψη ήταν πολύ περιορισμένη. Επιπλέον, κανένας διερμηνέας δεν ήταν παρών και οι κρατούμενοι, όπως ο προσφεύγων, δεν ήταν ενήμεροι για τους λόγους και για τη διάρκεια της κράτησής τους. Καμία πληροφορία δεν δινόταν σχετικά με τα δικαιώματα των κρατουμένων και τη διαδικασία ασύλου.

2. Η εκδοχή της Κυβέρνησης

13. Η Κυβέρνηση δηλώνει ότι τη διατροφή των κρατουμένων εξασφάλιζε η Νομαρχία Έβρου, η οποία είχε συνάψει σύμβαση με εταιρία εστίασης. Οι κρατούμενοι έτρωγαν τρία γεύματα την ημέρα, στην τιμή των 5,87 ευρώ. Την θέρμανση εξασφάλιζε ένα κεντρικό σύστημα σε συνεχή λειτουργία. Υπήρχαν δημόσια καρτοτηλέφωνα, τα οποία λειτουργούσαν μέσα στο Τμήμα Συνοριακής Φύλαξης του Τυχερού και η επικοινωνία των κρατουμένων με τους δικηγόρους τους και τους δικούς τους γινόταν ανεμπόδιστα.

14. Οι ανάγκες των κρατουμένων, όπως είναι η ιατρικο-φαρμακευτική περίθαλψη, αποτελούσαν αντικείμενο εγκεκριμένων προγραμμάτων, ιδίως από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Τα εν λόγω προγράμματα περιλάμβαναν την υποδοχή, τη μεταφορά, τη διατροφή και τη διανομή ειδών ατομικής υγιεινής στους κρατουμένους. Δύο κινητά ιατρικά συνεργεία ήταν ενεργά στην περιοχή. Τα πέντε κέντρα κράτησης της περιοχής διέθεταν διαρκώς ιατρικό προσωπικό. Οι κρατούμενοι που δεν μπορούσαν να αντιμετωπιστούν επί τόπου μεταφέρονταν στα περιφερειακά κέντρα υγείας ή στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Αλεξανδρούπολης. Η οργάνωση «Γιατροί χωρίς σύνορα» προσέφερε επίσης ιατρικές υπηρεσίες στους κρατούμενους.

II. ΤΟ ΟΙΚΕΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

15. Το οικείο εθνικό δίκαιο και η πρακτική εν προκειμένω περιγράφονται στις αποφάσεις *M.S.S κατά Βελγίου και Ελλάδας* (αριθ.30696/09, ΕΔΔΑ 2011), *Bygylashvili κατά Ελλάδα* (αριθ.58164/10, 25 Σεπτεμβρίου 2012), *Barjamaj κατά Ελλάδα* (αριθ.36657/11, 2 Μαΐου 2013), *Khuroshvili κατά Ελλάδα* (αριθ.58165/10, 12 Δεκεμβρίου 2013), *B.M κατά Ελλάδα* (αριθ.53608/11, 19 Δεκεμβρίου 2013), *C.D. και λοιποί κατά Ελλάδα* (αριθ.33441/10, 33468/10 και

33476/10, 19 Δεκεμβρίου 2013), και *De los Santos και de la Cruz κατά Ελλάδας* (αριθ.2134/12 και 2161/12, παρ.21-25, 26 Ιουνίου 2014). .

III. ΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ

A. Οι διαπιστώσεις της ΕΠΒ στην από 10 Ιανουαρίου 2012 έκθεση, η οποία συντάχθηκε ύστερα από επίσκεψή της από τις 19 έως τις 27 Ιανουαρίου 2011

16. Η ΕΠΒ επεσήμανε ότι οι συνθήκες κράτησης στο συνοριακό κέντρο του Τυχερού ήταν κακές. Κατά τον χρόνο της επίσκεψης υπήρχαν 139 κρατούμενοι και εκατό περίπου ήταν «στοιβαγμένοι» σε δωμάτιο 35 τ.μ. Το παράρτημα με τρεις τουαλέτες και μία ντουζίερα δεν είχε φως και ήταν βρώμικο. Από τον Δεκέμβριο του 2010, η οργάνωση «Γιατροί χωρίς σύνορα» προσέφερε ιατρικές υπηρεσίες στους κρατούμενους.

B. Οι διαπιστώσεις της Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου και του Συνηγόρου του Πολίτη

17. Από τις 18 έως τις 20 Μαρτίου 2011, η Εθνική Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου και ο Συνήγορος του Πολίτη επισκέφθηκαν τα κέντρα κράτησης των νομών Έβρου και Ροδόπης προκειμένου να εξετάσουν τις συνθήκες κράτησης των αλλοδαπών και την εφαρμογή της νομοθεσίας περί ασύλου.

18. Σε ό,τι αφορά το Τμήμα Συνοριακής Φύλαξης του Τυχερού, ο Συνήγορος ανέφερε ότι η μέγιστη χωρητικότητα του κέντρου ήταν 80 άτομα. Την ημέρα της επίσκεψης της Επιτροπής, το κέντρο φιλοξενούσε 122 άτομα, σε τρία ξεχωριστά μέρη. Ο πρώτος χώρος που προοριζόταν για τους κρατούμενους που θα έδιναν συνέντευξη στην FRONTEX φιλοξενούσε γυναίκες και άντρες καθισμένους ή ξαπλωμένους χάμω. Οι χώροι δεν διέθεταν επαρκώς φως, αέρα και θέρμανση και η ατμόσφαιρα ήταν αποπνικτική. Ένα δημόσιο καρτοτηλέφωνο λειτουργούσε στον χώρο αυτό. Λόγω της περιορισμένης πρόσβασης στις τουαλέτες, οι κρατούμενοι έβγαιναν στην εσωτερική αυλή ή σε διάδρομο μπροστά από τα κελιά για να κάνουν τις ανάγκες τους. Οι δύο υπόλοιποι χώροι που προορίζονταν για τους αιτούντες άσυλο ή για κρατούμενος ενόψει της απέλασής τους δεν πληρούσαν τις απαιτήσεις των συνθηκών κράτησης «ούτε για μία ημέρα» δεδομένης της έλλειψης φωτισμού και εξαερισμού και των κακών συνθηκών υγιεινής.

19. Οι αρχές φέρεται να δήλωσαν στην Επιτροπή ότι οι κρατούμενοι παρέμεναν στους χώρους αυτούς μόνο τρεις με δεκαπέντε ημέρες εξαιτίας των κακών συνθηκών κράτησης. Όμως η Επιτροπή διαπίστωσε ότι πολλοί κρατούμενοι έμεναν εκεί δύο, τρεις και πέντε μήνες. Εξαιτίας του ανεπαρκούς αριθμού αστυνομικών, δεν υπήρχε καμία δυνατότητα περιπάτου. Τέλος, κατά τις αρχές, ένας γιατρός και μία νοσοκόμα προσέφεραν ιατρική φροντίδα και ένας κοινωνικός λειτουργός και ένας ψυχολόγος επισκέπτονταν το κέντρο.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΙΣΧΥΡΙΖΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΝΤΑ

20. Ο προσφεύγων παραπονείται για τις συνθήκες κράτησης στους χώρους του συνοριακού κέντρου κράτησης του Τυχερού. Επικαλείται το άρθρο 3 της Σύμβασης, η διατύπωση του οποίου έχει ως εξής:

Άρθρο 3

«Ουδείς επιτρέπεται να υποβληθή εις βασάνους ούτε εις ποινάς ή μεταχείρισην απανθρώπους ή εξευτελιστικής»

A. Επί του παραδεκτού

21. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται κατ'αρχάς ότι λόγω του χρόνου που μεσολάβησε από την καταχώρηση της παρούσας αίτησης, ο προσφεύγων ίσως να μην θέλει πλέον να διατηρήσει την αίτησή του ενώπιον του Δικαστηρίου. Ζητά από το Δικαστήριο να τού παράσχει μία πιο πρόσφατη πληρεξουσιότητα με την οποία ο προσφεύγων να επιβεβαιώνει την πρόθεσή του να συνεχιστεί η εξέταση της προσφυγής από το Δικαστήριο. Επίσης, επισημαίνει ότι ο προσφεύγων κατέθεσε τις παρατηρήσεις του στις 24 Αυγούστου 2015, δηλαδή εκτός της προθεσμίας που έταξε το Δικαστήριο και χωρίς να ζητά δίκαιη ικανοποίηση για τη βλάβη που υπέστη λόγω των ισχυριζόμενων παραβιάσεων της Σύμβασης. Εκτιμώντας ότι οι παρατηρήσεις του προσφεύγοντα δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη από το Δικαστήριο, συμπεραίνει ότι η συμπεριφορά αυτή εκ μέρους του προσφεύγοντα επιδεικνύει έλλειψη βούλησης ως προς την συνέχιση της προσφυγής του.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

22. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων προσκόμισε πληρεξουσιότητα εκπροσώπησής του από Δικηγόρο, την οποία υπέγραψε και η οποία φέρει ημερομηνία 21 Δεκεμβρίου 2010. Θεωρεί ότι το έγγραφο αυτό δείχνει καθαρά, σύμφωνα με το άρθρο 45 του Κανονισμού του, την πρόθεση του προσφεύγοντα να καταθέσει την παρούσα προσφυγή στο Δικαστήριο μέσω της εκπροσώπου του. Κατά συνέπεια, η ένσταση απαραδέκτου *ratione personae* την οποία ήγειρε κατ'ουσίαν η Κυβέρνηση δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη. Κατά τα λοιπά, στις 2 Ιουνίου 2015, και αφού διαπίστωσε ότι οι διάδικοι δεν είχαν καταθέσει παρατηρήσεις, το Δικαστήριο κάλεσε τον προσφεύγοντα να υποβάλει στις 23 Ιουνίου 2015 τις παρατηρήσεις του επί του παραδεκτού, επί της βασιμότητας της προσφυγής και επί της δίκαιης ικανοποίησης. Οι παρατηρήσεις αυτές, οι οποίες ελήφθησαν στις 24 Αυγούστου 2015, έγιναν δεκτές από το Δικαστήριο. Η Κυβέρνηση κατέθεσε τις δικές της στις 16 Οκτωβρίου 2015. Βάσει των προηγουμένων, το Δικαστήριο θεωρεί ότι από κανένα στοιχείο του φακέλου δεν προκύπτει η βούληση του προσφεύγοντα να μην συνεχιστεί η εξέταση της προσφυγής του από το Δικαστήριο.

23. Το Δικαστήριο ορίζει επίσης ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 παρ.3 α) της Σύμβασης και ότι δεν προσκρούσει σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Την κηρύσσει λοιπόν παραδεκτή.

B. ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ*1. Θέσεις των διαδίκων*

24. Ο προσφεύγων αναφέρεται στην εκδοχή του σχετικά με τις συνθήκες κράτησης (βλέπε παραγράφους 11-12 ανωτέρω) και στην σχετική νομολογία του Δικαστηρίου.

25. Η Κυβέρνηση παραπέμπει στην εκδοχή της αναφορικά με τις συνθήκες κράτησης στο κέντρο κράτησης του Τυχερού (βλέπε παραγράφους 13-14 ανωτέρω). Υποστηρίζει ότι ακόμη και αν οι εν λόγω συνθήκες δεν θεωρούνταν εντελώς ικανοποιητικές, δεν έφταναν το όριο βαρύτητας που απαιτεί το άρθρο 3 της Σύμβασης.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

26. Σε ό,τι αφορά τις γενικές αρχές σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 3 της Σύμβασης σε υποθέσεις στις οποίες ανακύπτουν ζητήματα παρεμφερή με εκείνα της παρούσας, το Δικαστήριο παραπέμπει στην σχετική του νομολογία (βλέπε ιδίως, *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], αριθ.30210/96, παρ.90-94, ΕΔΔΑ 2000-XI, *Peers κατά Ελλάδας*, αριθ.28524/95, παρ.67-68, ΕΔΔΑ 2001-III, *Kalachnikov κατά Ρωσίας*, αριθ.47095/99, παρ.95, ΕΔΔΑ 2002-VI, *Riad και Idiab κατά Βελγίου*, αριθ.29787/03 και 29810/03, παρ.97, 24 Ιανουαρίου 2008, *Tabesh κατά Ελλάδας*, αριθ.8256/07, παρ.34-37, 26 Νοεμβρίου 2009, *Rahimi κατά Ελλάδας*, αριθ.8687/08, παρ.59-62, 5 Απριλίου 2011, *R.U. κατά Ελλάδας*, αριθ.2237/08, παρ.54-56, 7 Ιουνίου 2011, *A.F. κατά Ελλάδας*, αριθ.53709/11, παρ.68-70, 13 Ιουνίου 2013, *De los Santos και de la Cruz κατά Ελλάδας*, ανωτέρω, παρ.43).

27. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι εκδοχές των διαδίκων διαφέρουν στα περισσότερα σημεία σε σχέση με τις συνθήκες κράτησης του προσφεύγοντα. Υπενθυμίζει όμως ότι όταν αμφισβητούνται οι συνθήκες κράτησης, δεν χρειάζεται να αποδειχθεί η αλήθεια κάθε επίδικου στοιχείου: μπορεί να κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης στη βάση οποιουδήποτε σοβαρού ισχυρισμού που δεν απέκρουσε η Κυβέρνηση (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Grigorievskikh κατά Ρωσίας*, αρ.22/03, παρ.55, 9 Απριλίου 2009). Σχετικά με το θέμα αυτό, το γεγονός ότι χωρίς ικανοποιητικό δικαιολογητικό λόγο μία Κυβέρνηση δεν παρέχει τις πληροφορίες που διαθέτει επιτρέπει την εξαγωγή συμπερασμάτων ως προς τη βασιμότητα των εν λόγω ισχυρισμών (*Ahmet Ozkan και λοιποί κατά Τουρκίας*, αρ.21689/93, παρ.426, 6 Απριλίου 2004).

28. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι συνθήκες κράτησης που επικρατούν στους χώρους του Τμήματος Συνοριακής Φύλαξης του Τυχερού όπου κρατήθηκε ο προσφεύγων για τέσσερις περίπου μήνες αποκαλύπτονται από πολλές εκθέσεις ελληνικών και διεθνών οργανώσεων και οργάνων που τις επισκέφθηκαν λίγο μετά αφού απολύθηκε ο προσφεύγων, ιδίως της ΕΠΒ, της Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου και του Συνήγορου του Πολίτη. Τα άνω όργανα αναδεικνύουν την σοβαρή έλλειψη χώρου από την οποία υπέφεραν οι

No Φ09222/3478

κρατούμενοι: κατά την ΕΠΒ, την ημέρα της επίσκεψής της, τον Ιανουάριο 2011, υπήρχαν 139 κρατούμενοι και εκατό περίπου ήταν «στοιβαγμένοι» σε χώρο 35 τ.μ. Κατά την Εθνική Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου και τον Συνήγορο του Πολίτη, τον Μάρτιο 2011 υπήρχαν 122 κρατούμενοι σε τρεις κοιτώνες χωρητικότητας 80 ατόμων (βλέπε παραγράφους 16-19 ανωτέρω και, επίσης, *A.Y. κατά Ελλάδας*, αριθ.58399/11, παρ.57-61, 5 Νοεμβρίου 2015).

29. Βάσει των προηγούμενων, το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο προσφεύγων δεν είχε ζωτικό χώρο σύμφωνα με τα κριτήρια που έχει ορίσει η νομολογία του. Η διαπίστωση αυτή ως προς τον χώρο που δόθηκε στον προσφεύγοντα, η οποία επιτρέπει από μόνη το συμπέρασμα της παραβίασης του άρθρου 3 της Σύμβασης, απαλλάσσει το Δικαστήριο από την εξέταση των λοιπών ισχυρισμών του προσφεύγοντα σχετικά με τις συνθήκες κράτησής του.

30. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι επίμαχες συνθήκες κράτησης, ληφθείσας επίσης υπόψη της διάρκειας της κράτησης του προσφεύγοντα για τέσσερις περίπου μήνες υπέβαλαν τον ενδιαφερόμενο σε δοκιμασία, η ένταση της οποίας ξεπερνούσε το αναπόφευκτο επίπεδο οδύνης που συνεπάγεται η κράτηση.

31. Ως εκ τούτου, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΙΣΧΥΡΙΖΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ 5 ΠΑΡ.1 ΚΑΙ 4 ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

32. Ο προσφεύγων διαμαρτύρεται για την παράνομη κράτησή του καθώς και για τον αναποτελεσματικό δικαστικό έλεγχο της κράτησης. Επικαλείται σχετικά τα άρθρα 5 παρ.1 και 4 της Σύμβασης. Τέλος, επικαλούμενος το άρθρο 13 της Σύμβασης σε συνδυασμό με το άρθρο 3, ο προσφεύγων καταγγέλλει την απουσία πραγματικής προσφυγής για να παραπονεθεί σχετικά με τις συνθήκες κράτησής του. Τα οικεία τμήματα των προαναφερομένων διατάξεων έχουν ως εξής:

Άρθρο 5

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα εις την ελευθερίαν και την ασφάλειαν. Ουδείς επιτρέπεται να στερηθή της ελευθερίας του ειμή εις τας ακόλουθους περιπτώσεις και συμφώνως προς την νόμιμον διαδικασίαν:

(...)

στ. εάν πρόκειται περί νομίμου συλλήψεως ή κρατήσεως ατόμου επί σκοπώ όπως εμποδισθή από του να εισέλθῃ παρανόμως εν τη χώρα, ή εναντίον του οποίου εκκρεμεί διαδικασία απελάσεως ή εκδόσεως.

(...)

4. Παν πρόσωπον στερούμενον της ελευθερίας του συνεπεία συλλήψεως ή κρατήσεως έχει δικαίωμα προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, ίνα τούτο αποφασίση εντός βραχείας προσθεσμίας επί του νομίμου της κρατήσεώς του και διατάξη την απόλυσίν του εν περιπτώσει παρανόμου κρατήσεως.»

Άρθρο 13

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίαί παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

A. Επί του παραδεκτού

33. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι παρούσες αιτιάσεις δεν είναι προδήλως αβάσιμες με την έννοια του άρθρου 35 παρ.3 α) της Σύμβασης και ότι δεν προσκρούουν σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει λοιπόν να κηρυχθούν παραδεκτές.

B. Επί της ουσίας

1. *Επί της αιτίαςσης σχετικά με το άρθρο 5 παρ.1 της Σύμβασης αναφορικά με το νομότυπο της θέσης υπό κράτηση*

α) Θέσεις των διαδίκων

34. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η κράτησή του, η οποία ξεκίνησε στις 6 Αυγούστου 2010, ήταν αυθαίρετη, ιδίως λόγω της διάρκειάς της σε συνδυασμό με τις συνθήκες αυτής.

35. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η κράτηση του προσφεύγοντα προβλεπόταν από το νόμο, δηλαδή από το άρθρο 76 του υπ' αριθ.3386/2005, και από τη στιγμή που δεν κατείχε ταξιδιωτικά έγγραφα, ήταν αναγκαία προκειμένου να διασφαλιστεί η τυχόν απέλασή του.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

36. Σε ό,τι αφορά τις γενικές αρχές σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 5 παρ.1 της Σύμβασης σε υποθέσεις στις οποίες ανακύπτουν ζητήματα παρεμφερή με εκείνα της παρούσας, το Δικαστήριο παραπέμπει στην σχετική του νομολογία (βλέπε ιδίως, *Saadi κατά Ηνωμένου Βασιλείου* [GC], αριθ.13229/03, παρ.64 και

74, ΕΔΔΑ 2008, *Mooren κατά Γερμανίας*, αριθ.11364/03, παρ.72-81, ΕΔΔΑ 2009, *Chahal κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, 15 Νοεμβρίου 1996, παρ.73, *Recueil* 1996-V, *Baranowski κατά Πολωνίας*, αριθ.28358/95, παρ.50-52, ΕΔΔΑ 2000-III, *Barjamaj*, ανωτέρω, παρ.36-38 και *Khuroshvili*, ανωτέρω, παρ.107-108).

37. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει, κατά πρώτο λόγο, ότι η στέρηση ελευθερίας του προσφεύγοντα βασιζόταν στο άρθρο 76 του υπ'αριθ.3386/2005 νόμου. Ως εκ τούτου, η επίδικη κατάσταση εμπίπτει στο εδάφιο στ) του άρθρου 5 παρ.1 της Σύμβασης και βρίσκει έρεισμα στο εσωτερικό δίκαιο. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει στο σημείο αυτό ότι το άρθρο 5 παρ.1 στ) δεν απαιτεί η κράτηση προσώπου κατά του οποίου εκκρεμεί διαδικασία απέλασης να θεωρείται ευλόγως αναγκαία, για παράδειγμα για να παρεμποδιστεί από το να διαπράξει αδίκημα ή να διαφύγει (*Chahal*, ανωτέρω, παρ.112). Βάσει των προηγουμένων, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η κράτηση του προσφεύγοντα χρησίμευσε στο να εμποδιστεί η παράνομη παραμονή του επί ελληνικού εδάφους και να διασφαλιστεί η τυχόν απέλασή του. Κατά συνέπεια, εκτιμά ότι η καλή πίστη των αρμόδιων αρχών δεν μπορεί να αμφισβητηθεί εν προκειμένω.

38. Κατά δεύτερο λόγο, προκειμένου για τη διάρκεια της κράτησης, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι στο πλαίσιο του άρθρου 5 παρ.1 στ), μόνον η διεξαγωγή της διαδικασίας απέλασης δικαιολογεί την στέρηση της ελευθερίας με βάση την άνω διάταξη και ότι εάν η διαδικασία δεν διεξάγεται με την απαιτούμενη επιμέλεια, η κράτηση παύει να είναι δικαιολογημένη (*Chahal*, ανωτέρω, παρ.113, *Gebremedhin κατά Γαλλίας*, αριθ.25389/05, παρ.74, ΕΔΔΑ 2007-II).

39. Το Δικαστήριο σημειώνει όμως ότι ο κρατούμενος κρατήθηκε για περίοδο περίπου πέντε μηνών, δηλαδή από τις 6 Αυγούστου 2010 έως τις 3 Ιανουαρίου 2011, οπότε και απολύθηκε με την υπ'αριθ.7/2011 απόφαση του Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι μία τέτοια προθεσμία καθαυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως καταχρηστική για την εκπλήρωση των διοικητικών διατυπώσεων ενόψει της υλοποίησης της απέλασής του.

40. Αυτό ισχύει κατά μείζονα λόγο αφού οι εσωτερικές αρχές δεν επέδειξαν προφανή έλλειψη επιμέλειας ως προς την υλοποίηση της απέλασης του προσφεύγοντα. Σε αδιευκρίνιστη ημερομηνία, υπέβαλαν λοιπόν, βάσει του υπ'αριθ.3030/2002 νόμου, στις τουρκικές αρχές αίτημα επιστροφής του

προσφεύγοντα στην Τουρκία. Επιπλέον, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση χορήγησης ασύλου στις 4 Οκτωβρίου 2010, η οποία απορρίφθηκε σε πρώτο βαθμό στις 3 Νοεμβρίου 2010. Άρα οι εσωτερικές αρχές δεν μπορούν να κατηγορηθούν ότι δεν εξέτασαν «κατ' απόλυτη προτεραιότητα», όπως προβλέπει το εσωτερικό δίκαιο (βλέπε παράγραφο 15 ανωτέρω), την αίτηση ασύλου του προσφεύγοντα την οποία κατέθεσε κατά τη διάρκεια της κράτησής του.

41. Τέλος, κρίνοντας ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 λόγω των συνθηκών κράτησης στο Τμήμα Συνοριακής Φύλαξης όπου κρατείτο ο προσφεύγων (βλέπε παράγραφο 3 ανωτέρω), το Δικαστήριο δεν εκτιμά απαραίτητο να πάρει θέση για άλλη μια φορά στο σημείο αυτό υπό το πρίσμα του άρθρου 5 παρ.1 στ) (βλέπε *Horshill κατά Ελλάδα*, αριθ.70427/11, παρ.65, 1^η Αυγούστου 2013).

42. Βάσει των προηγούμενων, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η κράτηση του προσφεύγοντα δεν ήταν αυθαίρετη και ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι δεν ήταν «νόμιμη» με την έννοια του άρθρου 5 παρ.1 στ) της Σύμβασης.

43. Δεν υπήρξε λοιπόν παραβίαση της διάταξης αυτής.

2. *Επί των αιτιάσεων σχετικά με τα άρθρα 5 παρ.4 και 13 της Σύμβασης αναφορικά με τον αναποτελεσματικό δικαστικό έλεγχο της κράτησης*

α) Θέσεις των διαδίκων

44. Αναφερόμενος στη νομολογία του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων παραπονείται για την αναποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου της κράτησής του και υποστηρίζει ότι στην υπό κρίση υπόθεση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 παρ.4 της Σύμβασης.

45. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι δυνάμει του υπ' αριθ.3900/2010 νόμου, το άρθρο 76 του υπ' αριθ.3386/2005 νόμου τροποποιήθηκε και ο διοικητικός δικαστής έχει πλέον ρητώς την εξουσία να ελέγχει τη νομιμότητα της κράτησης προσώπων που βρίσκονται σε κρατητήρια ενόψει της απέλασής τους. Προσθέτει ότι οι αντιρρήσεις του προσφεύγοντα έγιναν δεκτές από το Διοικητικό Πρωτοδικείο, το οποίο αποφάνθηκε ότι η συνέχιση της κράτησης του προσφεύγοντα δεν θα ήταν νόμιμη.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

46. Σε ό,τι αφορά τις γενικές αρχές σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 5 παρ.4 της Σύμβασης σε υποθέσεις στις οποίες ανακύπτουν ζητήματα παρεμφερή με εκείνα της παρούσας, το Δικαστήριο παραπέμπει στην σχετική του νομολογία (βλέπε ιδίως, *Dougoz κατά Ελλάδα*, αριθ.40907/98, παρ.61, ΕΔΔΑ 2001-ΠΙ, *S.D. κατά Ελλάδα*, αριθ. 53541/07, 11 Ιουνίου 2009 και *Herman et Serazadishvili κατά Ελλάδα*, αριθ.26418/11 και 45884/11, παρ.71, 24 Απριλίου 2014).

47. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει, κατ'αρχήν, ότι σε ό,τι αφορά τις αντιρρήσεις τις οποίες μπορεί ένας αλλοδαπός να υποβάλλει κατά της απόφασης που διέταξε την κράτησή του ενόψει της απέλασής του, η τέταρτη παράγραφος του άρθρου 76 του υπ'αριθ.3386/2005 νόμου προέβλεπε μέχρι την 1^η Ιανουαρίου 2011, ήτοι την εποχή των πρώτων αντιρρήσεων του προσφεύγοντα, ότι το εν λόγω δικαστικό όργανο μπορούσε να εξετάζει την απόφαση κράτησης μόνο από πλευράς κινδύνου φυγής ή κινδύνου για τη δημόσια τάξη. Το Δικαστήριο θεώρησε, επανειλημμένως, ότι η διατύπωση αυτή ήταν διφορούμενη καθόσον το άρθρο 76 παρ.4, όπως ήταν διατυπωμένο, δεν χορηγούσε ρητά στον δικαστή την εξουσία να εξετάζει τη νομιμότητα της επιστροφής, η οποία αποτελούσε, κατά το ελληνικό δίκαιο, τη νομική βάση της κράτησης (*R.U. κατά Ελλάδα*, ανωτέρω, παρ.103, *A.A. κατά Ελλάδα*, αριθ.12186/08, παρ.73, 22 Ιουλίου 2010, *Tabesh*, ανωτέρω, παρ.62, *S.D. κατά Ελλάδα*, ανωτέρω, παρ.73).

48. Είναι αλήθεια ότι δυνάμει του υπ'αριθ.3900/2010 νόμου, η παράγραφος 4 του άρθρου 76 του υπ'αριθ.3386/2005 νόμου τροποποιήθηκε και προβλέπει πλέον ότι ο αρμόδιος δικαστής «αποφαίνεται επίσης επί του νομίμου της κράτησης ή της παράτασής της», κάτι που συμπεριλαμβάνει και τις υλικές συνθήκες κράτησης. Το Δικαστήριο σημειώνει, όμως, ότι ο υπ'αριθ.3900/2010 νόμος τέθηκε σε εφαρμογή την 1^η Ιανουαρίου 2011 ενώ εν προκειμένω ο Πρόεδρος του Διοικητικού Πρωτοδικείου αποφάνθηκε επί των πρώτων αντιρρήσεων του προσφεύγοντα στις 15 Δεκεμβρίου 2010. Ως εκ τούτου, τα συμπεράσματα στα οποία έχει ήδη καταλήξει το Δικαστήριο στην ανωτέρω νομολογία ως προς την αποτελεσματικότητα των αντιρρήσεων ενώπιον του Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου ισχύουν και στην παρούσα υπόθεση (βλέπε *Herman και Serazadishvili*, ανωτέρω, παρ.72).

49. Μελετώντας τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, το

No Φ09222/3478

Δικαστήριο παρατηρεί ότι η απόφαση P198/2010 του Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης απέρριψε τις αντιρρήσεις του προσφεύγοντα σχετικά με την θέση του υπό κράτηση χωρίς να εξετάσει τη νομιμότητά της στο σύνολό της και απορρίπτοντας ως απαράδεκτα τα επιχειρήματα σχετικά με τις συνθήκες κράτησής του. Πράγματι, το εν λόγω Δικαστήριο αρκέστηκε στη διαπίστωση ότι ο προσφεύγων ήταν ύποπτος φυγής. Η απόφαση αυτή βάσισε τη διατήρηση της κράτησης του προσφεύγοντα μέχρι τις 3 Ιανουαρίου 2011, οπότε και λήφθηκε η απόφαση αριθ.Ρ7/2011 του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης. Η δεύτερη αυτή απόφαση δεν μπορεί να θεραπεύσει τα ελαττώματα της πρώτης διότι δέχθηκε τις αντιρρήσεις για το μόνο λόγο ότι τον ενδιαφερόμενο μπορούσε να αναλάβει μία μη κυβερνητική οργάνωση. Άρα δεν έθεσε εν αμφιβόλω τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε ο Πρόεδρος του Διοικητικού Δικαστηρίου στις 15 Δεκεμβρίου 2010.

50. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι ανεπάρκειες του εσωτερικού δικαίου την εποχή των γεγονότων ως προς την αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου της θέσης υπό κράτηση με σκοπό την απέλαση δεν συνάδουν με τις απαιτήσεις του άρθρου 5 παρ.4 της Σύμβασης. Κρίνει λοιπόν ότι υπήρξε παραβίαση της διάταξης αυτής.

51. Τέλος, σε σχέση με τα γεγονότα της προκείμενης υπόθεσης, τις θέσεις των διαδίκων και τα συμπεράσματα που διατυπώνονται υπό το πρίσμα του άρθρου 5 παρ.4 της Σύμβασης, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εξέτασε τα κύρια νομικά ζητήματα που ήγειρε η παρούσα προσφυγή ως προς την αποτελεσματικότητα των διαθέσιμων εσωτερικών προσφυγών και ότι δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί χωριστά επί της αιτίας σχετικά με το άρθρο 13 της Σύμβασης δεδομένου ότι το άρθρο 5 παρ.4 αποτελεί *lex specialis* σε σχέση με τις γενικότερες απαιτήσεις του άρθρου 13 (*Nikolova κατά Βουλγαρίας* [GC], αριθ.31195/96, παρ.69, ΕΔΔΑ 1999-Π).

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΙΣΧΥΡΙΖΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5

ΠΑΡ.2 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

52. Επικαλούμενος το άρθρο 5 παρ.2 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι δεν ενημερώθηκε σε γλώσσα που να καταλαβαίνει σχετικά με

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα

Service des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la République Hellénique, Athènes
Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service, Athens

τους λόγους της κράτησής του και με τις υφιστάμενες προσφυγές κατά της απόφασης που τον θέτει υπό κράτηση.

53. Σε σχέση με τη διαπίστωση αναφορικά με το άρθρο 5 παρ.4 (παράγραφος 50 ανωτέρω), το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν συντρέχει λόγος να εξετάσει εάν υπήρξε, στην υπό κρίση υπόθεση, παραβίαση της διάταξης αυτής (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Rahimi*, ανωτέρω, παρ.121).

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

54. Κατά το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

55. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν έχει καμία αξίωση αποζημίωσης για βλάβη ή δικαστική δαπάνη. Το Δικαστήριο το σημειώνει και αποφασίζει συνεπώς να μην του επιδικάσει κάποιο ποσό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. Κηρύσσει την προσφυγή παραδεκτή,
2. Κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης σε ό,τι αφορά τις συνθήκες κράτησης στο κέντρο κράτησης στο Τμήμα Συνοριακής Φύλαξης του Τυχερού,
3. Κρίνει ότι δεν υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 παρ.1 της Σύμβασης,
4. Κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 παρ.4 της Σύμβασης,
5. Κρίνει ότι δεν συντρέχει λόγος να εξεταστούν ξεχωριστά οι αιτιάσεις σχετικά με τα άρθρα 5 παρ.2 και 13 της Σύμβασης.

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα

Service des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la République Hellénique, Athènes
Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service, Athens

No Φ09222/3478

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 21 Ιανουαρίου 2016, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 παραγρ.2 και 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου

(υπογραφή)
Abel Campos
Γραμματέας

(υπογραφή)
Mirjana Lazarova Trajkovska
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου εγγράφου σε γαλλική γλώσσα.
Η Μεταφράστρια: Χρ.Παπαζαρκάδα